

*Tanácsok,
időszereűségek,
érdekességek*

2015
II. negyedév

II. negyedév

1. KRISZTUS LÁBNYOMÁBAN

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, Hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vétén föl, emberekhez hasonlóná lévén. És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2,5-8)

Isten Fia... ott hagyta a gazdagságot, a tiszteletet, a dicsőséget, az istenit emberibe öltöztette, hogy az emberi, istenit is tartalmazhasson, és isteni természet részesévé válhasson. Nem azért jött, hogy királyi palotában lakjon, hogy munka és gond nélkül éljen, hogy meglegyen minden kényelme, amelyre az ember vágyik. A világ sohasem látta az Urat gazdagnak. A mennyei tanácskozáson azt választotta, hogy a szegények és megalázottak soraiba áll, (...) és hogy megtanulja földi szülője mesterségét. Jellemfelújítás végett jött a világra, hogy az ő isteni erejét a tökéletes jellemfelújítás érdekében teljesen befektesse.

Nem kerülté polgártársai társasági életét. Annak érdekében, hogy mindenki megismerhesse a testté vált Istent, minden társadalmi rétegbe beférkőzött, és a bűnösök barátjának nevezték. Krisztusnak önmagában mindenre korlátlanul joga volt, de a szegényes életmódot választotta, hogy mi megkaphassuk a mennyei kincseket. A mennyei udvarok Parancsnoka a Földön a legkisebb volt. Gazdag volt, ám szegénnyé lett érettünk. (...)

Az Úr egy rövid időre megengedte az ő népének, hogy a jellem megpróbálása miatt az Ő sáfárai legyenek. Ez alatt az idő alatt dől el majd az örök sorsuk. Ha Isten akaratával ellentétben fognak munkálkodni, nem csatlakozhatnak majdan a királyi családhoz. (...)

Hogy a kegyelem hatással van a szívünkre, azt azzal bizonyítjuk, hogy másokkal jót teszünk, amikor csak alkalmunk van rá. Szeretünket a krisztusi lelkületünk, az Istentől kapott ajándékok megosztására való hajlandóságunk és az önmegtágadásra való készségünk bizonyítja, mellyel részt veszünk Isten művének és a szenvedő emberek sorsának előbbre vitelében. (...) Soha nem szabad kikerülnünk a célt, amely a nagylelkűségünkre apellál...

Isten mindenkit felhasznál, aki megengedi Neki, hogy felhasználja őt. Ő szívbeli szolgálatra vár. (...) Ha a szívünket átadjuk Istennek, akkor a tehetségünket, az erőnket, a vagyonunkat és mindenünket, amink van, és amik vagyunk, az Ő szolgálatára szentelünk. (Review and Herald, 15. maj 1900)

2. KRISZTUSSAL MUNKÁLKODNI

„Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottatok az ő neve iránt, mint akik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek.” (Zsid 6,10)

Krisztus magára vállalta az emberiség szükségleteit; de mivel a szenvedők nem ismerték fel, a mi összejöveteleinket, megbeszélte találkozásainkat, bármit, amit megmozdítunk Isten művének előbbre viteléért, sem fogják értékelni...

Aki a mennyben szent lesz, annak már a Földön is szentnek kell lennie. Ők nem az önmaguk által meggyújtott szikrát fogják követni, nem dicsőségért fognak munkálkodni, nem fognak hiú szavakat kiejteni, és nem fognak másokra lenézően, ujjal mutogatni, hanem az élet világosságát követik, terjesztik ezt a világosságot, a kritizálás és feddés helyett pedig vigaszt, reménységet, bátorítást nyújtanak azoknak, akiknek éppen szükségük van rá...

Az utunkat bevilágító, gazdagon fénylő világosság pontosan a megfelelő helyre állított bennünket, ezért minden alkalmat ki kell használni a jó cselekvésére. Krisztus a mennyi királyi udvarból jött a Földre a veszendők megkereséséért és megmentéséért, és nekünk is ez a dolgunk. Az ilyen irányú törekvéseink megmutatják, mennyire szeretjük Jézust és az embertársainkat, mennyire vagyunk eredményesek és missziós lelkülettel teljesekek.

Az egyház minden hívének meg van a dolga, és a munkára való odaszentelődésük meg fog látszódni az eredményességükből, önzetlenségükből, szorgalmukból, feddhetetlenségükből és értelmükből, amellyel végzik a dolgukat. Az emberszeretet és a hit művének nem szabad hanyatlania. A haladást ott várhatjuk, ahol elfogadták a nagy világosságot, és sok előnyt élveznek.

Az egyháznak a munkálkodás egyházának kell lennie, ha élő egyház akar lenni. Nem szabad megelégednie azzal, hogy megtartja a sajátjait a bűn és a tévelygés erőivel szemben; nem elégedhet meg a lassú léptekkel való haladással, hanem felvéve Krisztus igáját, lépést tartva a Vezetővel, útközben új hívőket is kell toboroznia.

Ha valóban Krisztuséi leszünk, szívünk megtelik alázattal, gyengédséggel, kedvességgel, mert tudjuk, hogy Jézus megbocsátotta a bűneinket. Engedelmes gyermekeként elfogadjuk és alkalmazzuk a Tőle kapott utasításokat, tiszteletben tartva az Általa meghagyott szertartásokat. Szakadatlanul igyekezni fogunk Őt minél jobban megismerni. (Review and Herald, 1913. máj. 1)

3. HATÁROZOTT FELLÉPÉS

„KereskedjeteK, míg megjövök.” (Lukács 19,13)

Adventista keresztyékként van mit tennünk, és pedig, bizonyoságot kell tennünk Krisztusról... Ha az Úrnak hamarosan el kell jönnie, akkor lépünk fel határozottan és biztosan, komoly érdeklődéssel, hogy javítsunk intézményeink lehetőségein, hogy a nagy művet minél előbb befejezhessék...

Akik barátkoznak a világgal, hallgassák meg az Úr hívását. Így hangzik: „Annak okáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket” (2Kor 6,17). (...) Az igazság Napjának fényes sugarai világítsanak meg benneteket, hogy felöltözhesétek annak szépségét.

Most mondjuk azt, hogy nincs szükség az intézményeink felszerelésére? Hogy csakis hitre van szükségünk? Az igazi hit – munkaelv, a tettek annak bizonyítékául érkeznek majd, hogy ez az erő igen is hatással volt a lelkünkre. Kettőzzétek meg a törekvéseiteket, dupla erővel dolgozzatok...

Világszerte nagy munkát kell végeznünk, és senki se hitegesse magát azzal, hogy – mivel közel van a vég – nem kell különösen törekednünk olyan intézmények létesítésén, amelyekre a műnek szüksége van... Mindenkinek dolgoznia kell, a teher azonban jórészt azokra hárul, akik a legtöbb képességgel, a legnagyobb eszközökkel, a legjobb lehetőségekkel rendelkeznek. Hit által igazulunk meg, de a tetteink alapján leszünk megítélve.

Majd ha az Úr elhív bennünket, hogy rakjuk le a fegyverünket, és ne építsünk több iskolát, idősek otthonát, árvaházat és befogadó helyet a hontalanok számára, akkor majd ölbe tehetjük a kezünket és átengedhetjük az Úrnak a mű befejezését; de most itt az ideje, hogy megmutassuk az Isten iránti buzgalmunkat...

Ezen kívül, országunkban Isten misszionáriusokat toboroz. Minden lélek tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, költsön kevesebbet a saját szükségleteire, hogy több, élő munkaerő lehessen a sorainkban. A hit, amely ennél kevesebbet mutat fel, olyan hit, amely elutasítja a keresztyeni jellemet. Az evangélium szerinti hit az, amelynek áldásossága és ereje isteni eredetű. Mutassuk meg tehát, hogy Krisztus lakozik bennünk, azzal, hogy nem költünk ruházatra és szükségtelen dolgokra, amíg Isten műve – pénzeszközök hiányában – stagnál és az imaházainkat adósságok terhelik, a kassza viszont üres. „Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket” (Mát 7,16). Nem fogjuk-e annak a példáját követni, Aki miattunk lett szegénné, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk? (General Conference Bulletin, fourth quarter 1896, pp. 765-768)

4. SZENTSÉG AZ ÚRBAN

„Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?” (Ján 6,60)

Krisztus némely úgynevezett követői, mint a tanítványok is hajdanában, hallgatva a mély igazságokat, amelyek az isteni Tanító ajkáról hangzottak el, hajlamosak azt mondani: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?” Sokan azt gondolják, hogy az utat nagyon meredeknek mutatták be nekik. Amikor a Krisztusért való önmegtagadásról és önfeláldozásról beszélünk, azt gondolják, hogy mi túl sokat időzünk ennél a kérdésnél. Ugye ti is jobban szeretnétek, ha inkább a keresz-

tények jutalmáról beszélne nektek? Tudjuk, hogy aki hű marad, az örökségül nyer mindent, de fel kell tennünk a nagy kérdést: „Ki fog megállni az Ő eljövetelének napján? Ki fog megállni, amikor Ő megjelenik?” Ki fog méltónak találtatni arra, hogy átvegye a győzteseknek járó, mérhetetlenül nagy és drága jutalmat? Akik kivették részüket Krisztus szenvedéseiben, az Ő dicsőségében is részesülhetnek!

Szentség nélkül, mondja az Isten Szava, senki sem látja meg az Urat. Feddhetetlen élet nélkül nem készülhetünk fel és nem válhatunk képessé a szent és büntelen angyalok közötti tartózkodásra a bűn nélküli, szent mennyben. Ott semmilyen bűn nem lehet jelen. Isten arany városának gyöngykapuin semmilyen tisztátalanság nem mehet át. A megoldásra váró kérdés így hangzik: elhagyjuk-e a bűneinket és összhangba hozzuk-e magunkat az Istentől előírt feltételekkel, hogy az ő fiaivá és leányává lehessünk? Az elvárás az, hogy különüljünk el a világtól, hogy a királyi családhoz tartozhassunk.

Kétséget kizárva hisszük, hogy Krisztus hamarosan eljön, ezért szükségesnek találjuk, hogy meghívjunk férfiakat és nőket az Ember Fiának eljövetelére való felkészülésre. (...) Azok társaságában akarunk lenni, akik majd meghajtják magukat Isten trónja előtt, és felkiáltanak: Méltó, méltó, méltó a megöletett Bárány!

Ha mindnyájan készek leszünk és legyőzzük minden bűnünket, elvetünk minden törvényteleniséget magunktól, akkor leszünk készek arra, hogy felöltözzük a halhatatlanságot.

Ha jobb időkre várunk, akkor nem leszünk készek. Ma van a kellemetes idő. Ha valaki hallja az Ő szavát, ne keményítse meg a szívét. Ma kell elfogadnunk a kegyelmi hívást. Vessük el a büszkeséget, oktalanságot, hiúságot, és szívünket teljesen adjuk át Istennek. Járuljunk Isten elé a tehetségeinkkel, minden befolyásunkkal, amivel rendelkezünk, és helyezzünk mindent annak a lábai elé, Aki a megmentésünkért kereszthalált szenvedett. (Review and Herald, 1870. ápr. 12)

5. A KERESZTÉNY HÍVŐ NYUGALMA

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.” (Mát 11,28-30)

A világ tele van nyugtalansággal, bajokkal és nehézségekkel. El-lenséges terület ez, és minden oldalról támadnak bennünket a kísérté-ssek. Jézus így szólt: „E világon nyomorúságtok lészen; de biztatok: és meggyőztem a világot” (Ján 16,33; 14,27).

A Megváltónk az Ő elvárásait az igához hasonlítja, a keresztényi életet pedig a teher viseléséhez. Mégis, a sátán kegyetlen erőivel és a bűnteherral összehasonlítva, kijelenti: „az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű”. Amikor keresztényies életmódra törekszünk, felelősséget vállalunk és végezzük keresztényi kötelességeinket, Krisz-tus, a segítőtársunk nélkül, az iga nyom bennünket, s a teher elviselhe-tetlenné válik. Jézus nem akarja, hogy így legyen...

Sokan állítják, hogy Jézushoz jöttek, habár még mindig a maguk útját járják, amely egy fájdalmas iga. Az önzés, a kapzsiság, a becsvágy, a világ szeretete, vagy más dédelgetett bűn, lerombolja békéjüket, örö-müket...

A keresztény mindenben, amit tesz, az ő Tanítóját kell, hogy kép-viselje, az istenszolgálatot pedig vonzóvá kell tennie. Rossz kedvével, a bajokról és a nehézségekről az önmegtágadásairól és az áldozathoza-taliról való beszédjével senki se tege a vallást visszatásítóvá...

Hadd lássák, hogy téged folyamatosan Krisztus szeretete ösztö-nöz; hogy a te vallásod nem olyan, mint a ruha, amelyet alkalomhoz illően felvesznek és levetnek, hanem, hogy az egy nyugodt, állandó, változatlan elv, amely egész életedet irányítja...

Bármilyen rész jutott is neked az életből, tartsd szem előtt, hogy Krisztus szolgálatában állsz, és tanúsíts elégedett, hálás lelkületet. Füg-getlenül attól, hogy mekkora terhed és kereszted van, emeld fel azt a Jézus nevében és hordozd az Ő erejével...

Krisztus szeretetét nem lehet elrejtteni, mindig látható és érezhe-tő... A félnket bátorrá, a lassút szorgalmassá, a tudatlant bölccsé te-

szi. A dadogó nyelvét ékesszólóvá teszi; a szunnyadó értelem újjáéled és megélnékül... A Krisztusban való béke a Föld összes kincsénél értékesebb. (Sings of the Times, 17. decembar 1885)

6. A BIBLIA VALLÁSÁNAK ALKALMAZÁSA

„Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” (Jak 1,27)

A vallás nem ruha, amit alkalomhoz illően felvehetünk. Az egy mindent átjáró befolyás, amely segítségével Krisztus türelmes követői leszünk, megtagadva önmagunkat, azt téve, amit Ő tett, úgy járva, ahogy Ő járt... Ez a vallás türelemre és hosszútűrésre tanít bennünket, amelyet olyankor tanúsítunk, amikor az emberek megbántanak minket, vagy gorbáskodnak velünk...

Amennyiben Isten Szava életünk tartós elvévé vált, minden, amivel kapcsolatba kerülünk, minden szó, minden apró tett rámutat arra, hogy átadtuk magunkat Jézusnak, sőt még a gondolatainkat is alávetettünk Neki. Ha Isten Szavát a szívünkbe fogadjuk, akkor megtisztítja szívünket az önelégültségtől, az önmagunkba bízástól. Életünk az élet illata lesz mások számára, mert a Szentlélek betölti a szívünket mindazzal, ami isteni. Krisztus vallása a tettekben is megnyilvánul, mert akaratumk tökéletesen összhangban lesz Isten akaratával...

„Tudakozzátok az írásokat” (Ján 5,39). Egyetlen más könyv sem fog nyújtani ennyi tiszta, magasztos, nemes gondolatot; egyetlen más könyvből sem szerezhettek mélyebb vallásos tapasztalatot. Ha időt szenteltek az önelemzésre, alázatos imára, komoly igetannulmányozásra, akkor a közelben tartózkodó Szentlélek beülteti szívetekbe az igazságot...

A Biblia, csakis a Biblia legyen a hitünk szabálya. Az élet fájának levele az, amely elménket táplálva megerősít bennünket arra, hogy Isten akaratát cselekedjük...

Amennyiben nem fogadjuk be Krisztus vallását az Isten Igéjével való táplálkozás által, nem nyerünk jogot arra, hogy belépünk Isten városába. Földi táplálékkal táplálkozva, ízlésünk hozzászokik a világi dolgokhoz... nem fogjuk tudni értékelni a tiszta mennyei légkört...

Jézus üzeni: „nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”. Krisztusban élve, Krisztushoz tartozva, Krisztustól támogatva, Krisztus által táplálkozva, Krisztus példája szerint fogunk gyümölcsöt teremni. Mert Ő benne élünk és vagyunk, Vele és az Atyával egyek vagyunk. Krisztus neve magasztaltatik Isten hű gyermekében. Ez a Biblia vallása. (Review and Herald, 4. maj 1897)

7. AZ IMA: ÁLDÁSOK CSATORNÁJA

Ima által megnyitjuk szívünket mindenre, amit Jézus akar nekünk adni. Megnyitjuk előtte a szívünket, hogy beengedhessük erejének teljességét. „Szívünket feltárni Istennek, mint barátunknak, ez az ima. Nem mintha szükséges lenne elmondani Istennek, hogy kik vagyunk, mit akarunk, hanem, hogy ily módon Istent a szívünkbe fogadhassuk. Az ima nem Istent hozza le hozzánk, hanem bennünket emel fel Ő hozzá.” (Krisztus követése, 205). A jó egymásközi kapcsolatokban jelen van a vágy, hogy elbeszélgessünk a számunkra kedves személlyel. Az ima megnyitja szívünket hogy úgy beszélgethessünk Istennel, mint barátunkkal. A felső szoba az Istennel való beszélgetés helye volt, olyan hely, ahol a tanítványok külön-külön és együttesen is imádkoztak. „Gyakran összejöttek és imáikat Jézus nevében küldték az Atyához. Tudták, hogy a mennyben Isten trónja előtt áll legfőbb Szószólójuk és Pártfogójuk. Leborulva, szent alázattal imádkoztak és megemlékeztek ígéretéről, hogy „amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek”. „Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen” (Ján 16,23-24). Hitük mindjobban megerősödött abban a magasztos tudatban, hogy Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk” (Róma 8,34).” (AT, 24)

Van Képviselőnk a mennyben, Aki arra kér bennünket, hogy beszéljünk neki a terhünkről. Van barátunk az Isten trónja előtt, Aki vágyik meghallgatni szívünk óhajait. Bizalommal megragadhatjuk az ígéreteit. Egyre inkább kinyújthatjuk értük a hitkezünket. Arra is megkérhetjük, hogy árássa ránk a menny legdrágább ajándékát: az Ő Szentlelkét. Meghív bennünket Isten trónjához, és hogy ragadjuk meg az elnyert ígéreteket.

A jó és a rossz közötti küzdelemben az ima a leghatalmasabb fegyver, amely segítségével legyőzhetjük az ellenséget. Isten univerzumában az egyik legalapvetőbb elv a szabad választás és döntés elve. Isten nem kíván nyomást gyakorolni az akaratainkra. Ő sohasem fog szántszándékkal rávenni bennünket, hogy szolgáljunk Neki. Habár naponta munkálkodik az életünkben, és a Lelke által hatással van arra, hogy jó döntéseket hozzassunk, az Ő jelenléte az életünkben jórészt mégis a mi döntéseinktől függ. Amikor imádkozva előtte térdelünk, akkor tiszteletben tartja a meghívásunkat, hogy a jelenléte legyen teljesebb az életünkben. A Lelke hatással van ránk, és még az ima előtt bizonyosságot tesz nekünk róla, de Isten Lelke sohasem fog betölteni és erősíteni bennünket, amíg imában nem kérjük.

Imával olvassátok az igehelyeket és a Prófétaság Lelkének írásait, amelyek a rendelkezésekre állnak. Úgy vegyétek, mintha hozzátok szólnának. Vigyétek az Úr elé ezeket az isteni ígéreteket, semmit sem kételkedve abban, hogy Ő teljesíti, amit megígért.

8. MIT JELENT TANÍTVÁNYNAK LENNI?

Mivel az egyház létezésének oka a nagy parancs elvégzése, s mivel a nagy parancs arra szólítja az egyházat, hogy tegye az embereket tanítványokká, fontos megismernünk a tanítvány szó bibliai értelmezését. A tanítvány szót a görög *mathetes* szóból fordítjuk. Görögországban keletkezett ez a fogalom, ahol a tanítvány azért követte a mesterét (tanítóját), hogy tőle elméleti és gyakorlati ismereteket szerezzen. Az Új Testamentumban ez a szó rámutat a tanítványnak egy meghatározott személy iránti teljes elkötelezettségére. Tanítványnak lenni – a szó újtestamentumi értelemben – annyit jelent: állandóan kapcsolatban állni a tanítóval. Ebben a közösségben a tanítvány egyre jobban megismeri a tanítóját, miközben neki alávetve él. Ez nem gyors életmód változtatást jelent, hanem a tanítványság lassú folyamatát jelöli.

Figyeljük csak meg Jézus kijelentését, amelyben Ő maga mondja el, mit jelent Jézus tanítványának lenni. Ebben nem a keresztség utáni tanítványságról beszél, hanem a kezdeti tanítványságról, amelyre még a keresztség előtt szükség van.

Az első igehely, ahol megláthatjuk, mit jelent tanítványnak lenni, a Máté 10,24-25: „Nem feljebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál. Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő házanépét?!“

Ez az igeszakasz azt magyarázza, hogy aki tanítvánnyá lesz, olyan közösséget alakít ki, amelyben tanul a Tanítójától. A tanítvány az, aki kész tanulni – tehát: tanítható. A taníthatóság lelkülete nagyon fontos feltétele annak, hogy az ember a keresztség által Jézus tanítványává válhasson. Ez az igeszakasz még arra is rámutat, hogy aki Jézus tanítványává válik, az várhatja a Jézus iránti bánásmódot – tehát a meg nem értést és az üldözést. Ezért a tanítványképzés evangéliumi folyamatában támogatni kell az egyéneket olyan élő hit elérésében, amely majd elviseli a csúfolódást és az üldözést.

A második fontos igeszakasz, amely elmondja, hogyan értelmezi Jézus a tanítványságot, a Lukács 14,26-27., 33-ban található: „Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom. Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.”

Ezt megelőzően arról olvasunk, hogy nagy sokaság követte Jézust (25. vers). Amennyiben Jézus hitt a megtéretlen embereknek a valláshoz való tömeges csatlakozásában, akkor a sokasághoz intézett szavai nagyon alkalmatlanok és csüggesztőek voltak. Jézus követésének meg van az ára. Jézus nem kíván felületes követőket, hanem olyan egyedekeket, akik teljesen mellette döntöttek. Akik úgy döntenek, hogy a tanítványaivá lesznek, azok legyenek készek mindent elhagyni, otthont, családot, rokonságot, gazdagságot és állást, azért, hogy követhessék Őt.

A harmadik igeszakasz arról, hogy mit jelent Jézus tanítványának lenni, a János 8,31-32: „Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok; És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.”

Jézus tanítványának lenni azt jelenti: állandóan ragaszkodni az Ő tanításához. Jézus megígérte, hogy az Ő tanításához való ragaszkodásnak az eredménye az igazság teljes megismerése lesz. János később feljegyezte Jézus kijelentését arról, hogy Ő maga az igazság (Ján 14,6). Ezek szerint, aki Jézus tanítványa akar lenni, annak valóban ismerenie kell Jézust, mint az élet végső igazságát. Hogy ezt az evangéliumi munkánkban elérhessük, a megtérőnek be kell mutatnunk Jézus alapvető tanításait, még mielőtt az Ő tanítványává válik.

A tanítványságról szóló negyedik igehely nagyon rövid. A János 13,34-35-ben találjuk feljegyezve: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

A szeretet abszolút és tévedésmentes próbája a tanítványságnak.

Az utolsó bibliavers, amelyben Jézus a tanítványságról beszél, a János 15,8: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.”

Úgy látszik, ennek az igeszakasznak a szövegösszefüggése a feladat megértésére összpontosít. A keresztény, amely nem termi meg a tanítványképzés gyümölcsét más tanítványok toborzásával, az valójában maga sem tanítvány. Ezek szerint lehetetlen Jézus tanítványának lenni úgy, hogy nem beszélünk Róla másoknak. A tanítványoknak nem csak beszélniük kell Róla, hanem még tanítványokat is képezniük; ellenkező esetben ők maguk nem tekinthetők tanítványnak. Jézus tanítványai meghívják másokat, hogy legyenek Jézus örökös tanítványai. Jézus sok gyümölcsöt vár tőlünk.

9. A NAGY PARANCS ÉS A GYÜLEKEZETALAPÍTÁS

Jézus megparancsolta a követőinek, hogy minden népeket (görögül: ethnos) tegyenek tanítványokká. Ez a görög szó sokkal átfogóbb, mint az a kifejezés, hogy „minden népeket”. Braun így fogalmaz: „Az ethnos, amely az ethos szóból ered, jelentés szerint: szokás; olyan csoportot jelöl, amelynek közös szokásai vannak, érdekcsoport; tehát: szokás, társaság, nép. A népre átvitt értelemben vonatkozik”.

Ezek szerint a nagy parancs elvárása, hogy a Föld minden népe és csoportja között tanítványokat képezzünk Jézus számára, főleg az egyszerű emberek között. Egy gyülekezet valamely országban vagy városban nem fog eljutni az emberek minden csoportjához. Ezért az egyház, amely hű a nagy parancshoz, gyülekezeteket fog alapítani minden népcsoportnál, egészen Jézus eljöveteleig. A régi gyülekezetek elhervadnak, kihalnak. Az új gyülekezetek frissek és élők. Ha hitközösségként komolyan eldöntöttük, hogy engedelmessé válunk a nagy parancsnak, akkor komolyan munkálkodnunk kell az új gyülekezetek alapításán.

Bob Logan, a gyülekezetalapítás ismert szakembere mondta: „Mindenekfelett ott áll a tény, hogy a nagy parancsot sohasem fogjuk elvégezni, ha nem alapítunk új gyülekezeteket.”

Valójában minden missziós terv célja az új gyülekezetek alapítása. Minden gyülekezet célja az új gyülekezetek alapítása kellene, hogy legyen. A nagy paraccsal összhangban levő fantasztikus növekedés akkor lesz elképzelhető, ha az egyház ismét a gyülekezetek alapítását helyezi előtérbe, és amikor az emberek újabbnál újabb csoportjai között alapítunk új gyülekezeteket. Azokat azonban nem a régi, lelkészfüggő rendszer szerint kell megalapítanunk, mert ez hatalmas pénzügyi zűrzavart keltene az adventista egyházban. Újfajta gyülekezetalapítási módszerre van szükség – olyanra, amely a nagy parancson alapul, és amelyben az emberek úgy lesznek tanítványokká, hogy az őket ápoló lelkész nélkül is megállnak.

Bob Logan beszél még a növekedésről, amelyet várhatunk az agresszív gyülekezetalapítási tervtől: „Vegyétek például az almafát. Normális, hogy az almafától almatermést várunk, ez azonban az egész képnek csak egy része. Az alma valójában csupán a mag „csomagolása”, amely a végső termést adja – még több almafát. Krisztus testével (az egyházzal) is hasonló a helyzet – tanítványokat „termel” és még több közösséget”.

Az evangéliumi munkában gyakran elsősorban a tanítványok egyedenkénti aratása iránt érdeklődünk. Helyette, Logan szerint, minden potenciális tanítványt elsősorban sok más tanítvány „magházának” kell tartanunk. Valójában, minden új megtérő egy új közösség magvát kell, hogy képezze. Ajánljuk tehát az eddigi evangéliumi munka rövidlátó irányvonalának megváltoztatását és annak megérté-

sét, hogy az önmagában szaporodó tanítványképzésre kell összpontosítanunk. Minden új tanítvány több száz újabb tanítvány lehetőségét hordozza magában.

10. ISTEN ÁLDÁSAI ÉS A MI FELELŐSSÉGÜNK

„Térjetez hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura.” (Mal 3,7)

A sátán állandóan felhossa azok bűneit és rossz cselekedeteit, akik Isten gyermekeinek tartják magukat, és csúfolja Isten szentjeit a gyengeségeik miatt. Hogyan fog Isten népe melléállni? Az Úr Malakiás próféta által mondta el: „Térjetez hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura.” Amikor teljes szívvel keressük az Urat, akkor meg is találjuk!

Dániel eltökélte a szívében, hogy hűséges marad a menny Istenéhez. Elhatározta, hogy nem eszik a királyi eledelből, és nem iszik a király borából; az ő három barátja is eldöntötte, hogy nem hoz szegényt Istenre azzal, hogy meghajol az aranszobor előtt, amelyet Nabukodonozor emeltetett Dura mezején. Amikor eldöntjük, hogy Isten hű szolgálainak ezzel az elszántságával fogunk mi is szolgálni neki, az Úr magára vállalja a mi részünket, és felkészít bennünket arra, hogy az Ő erejére támaszkodjunk.

Az angyalok nagy csodálkozással figyelik azok hálátlanságát, akikért Isten oly sokat tesz az Ő ajándékainak és támogatásainak kiárasztásával. Az emberek elfelejtik Isten elvárásait, és engednek az önzésnek meg a világiasságnak...

Isten nem áldhat meg bennünket földdel és állatállománnyal, amennyiben az Ő adományait nem az Ő dicsőségére használjuk. Nem bízhatja kincseit azokra, akik visszaélnék vele. Az Úr a legegyszerűbb nyelven mondta el gyermekeinek, mit vár el tőlük. Tizedet kell adniuk mindenből, és ajándékot hozniuk abból, amivel megáldotta őket. Az Ő áldásai és ajándékai bőségesek és elvszerűek voltak. Az általa küldött eső és napfény hatására a növényzet burjánzott. Meghatározta az évszakokat; a vetés és az aratás ideje rendszeresen váltakozott; Isten mérhetetlen jósága az egyesek által tanúsított hálátatlanságnál és felelőtlenségnél jobb dologra szólít bennünket.

Nem kell-e tehát visszatérnünk Istenhez és hálás szívvel elhozunk neki a tizedet és az adományainkat? Az Úr rávilágított a kötelességünkre meg arra, hogy ha elhanyagoljuk az elvárásainak teljesítését, nem hozhatunk majd fel kifogásokat. Az Úr az Ő szolgálai kezébe tette az Ő javait, hogy azzal becsületesen bánjanak, hogy világszerte hirdethessük az evangéliumot. Az Ő igazságának világszerte való hirdetését meghatározó rendszerek és rendelkezések nem véletlenül vannak. (Sings of the Times, 13. január 1890)

11. KELLEMES GONDOLATOK

„Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezek az én Istenemnek, amíg vagyok! Legyen kedves néki az én rebegeésem; örvendezem én az Úrban.” (Zsolt 104,33-34)

Ha elménket az formálja, amivel a leggyakrabban foglalkozik, akkor a vágyunk, hogy Jézusról gondolkodjunk, róla beszéljünk, hozzáségít bennünket ahhoz, hogy egyre inkább Ő rá hasonlítsunk lélekben és jellemben. Az Ő személyét fogjuk tükrözni minden magasztos, feddhetetlen és lelki dologban. Krisztus értelmével fogunk rendelkezni és a lelki képviselőiként fog küldeni bennünket a világba...

A Nap az égen beragyogja sugaraival minden életutunkat és ösvényeinket. Elég világossággal rendelkezik ahhoz, hogy sok más, a miénkhez hasonló világot beragyogjon. Éppen ilyen erőteljes az igazság Napja. A megújulás és az öröm fényes sugarai több mint elégségesek a mi kis világunk megmentéséhez, biztonságot jelentenek minden teremtet világ számára.

A Krisztus jelleme megismerésében való növekedés megszenteli a lelket. A megbékéltetés művének felismerése és elfogadása, átformál minden embert, aki csak a megváltás tervéről gondolkodik. Krisztust szemlélve ugyanazon ábrázatra elválnak, dicsőségből dicsőségbe, úgy, mint az Úrnak Lelkétől. A Krisztus szemlélése egy folyamattá válik, amely igazi keresztyénekké képesít és nemesít bennünket...

Milyen hit győzi le a világot? Az a hit, amely elfogadja Krisztust, a mi Megváltónkat – az a hit, amely megértve a maga tehetetlenségét abban, hogy megmentse önmagát, a Segítőre támaszkodik, Aki – egyetlen reménységünként – megmenthet bennünket! Az ilyen hit

nem csügged el, hanem hallja Krisztus hangját, amely így szól: Örüljétek, én legyőztem a világot, és az én isteni erőm a ti rendelkezésetekre áll. Az ilyen hit meghallja Krisztus hangját: „Íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mát 28,20).

Minden léleknek meg kell értenie, hogy Krisztus a mi Üdvözítőnk; s akkor majd a szeretet, a buzgóság és a kitartás meg fog látszódni keresztényi életünkben...

Krisztust sohasem szabad elvesztenünk a gondolatainkból. Krisztus minden kételyünket eloszlat, és Ő a reménységünk lényege! Mily drága a gondolat, hogy részesülhetünk az isteni természetből, amely segítségével győzhetünk, ahogy Krisztus is győzött. (...) Ő az énekeink dallama, szikla, mely árnyékot kínál a fáradt vándornak. Élő víz a szomszéd lélek számára. Ő a mi menedékünk a vihar idején. A mi igazságunk, megszentelődésünk, üdvösségünk. (Review and Herald, 26. avgust 1890)

12. EGYEDI FELELŐSSÉGVÁLLALÁS

„Próbálja meg azért az ember magát.” (1Kor 11,28)

A világunk egy felkészítő iskola, az élet nagy célja pedig, hogy felkészüljünk az otthon elfoglalására, amelyért Krisztus felment, hogy előkészítse a számunkra. Tartsuk szem előtt, hogy a felkészülés egyedi munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni. Egy ember feddhetetlensége és odaadása nem fedezheti ennek hiányát a másik ember életében. Mindenki külön-külön próbáltatik meg. Mindenkinek egyedül kell megvizsgálnia magát és meglátnia, hogy van e benne „szeplő, vagy sömörögözés, vagy valami afféle”.

A megbékélés valóságos és ünnepélyes napjaiban élünk. Jézus a mennyei szentélyben van, ahol a megbékélés szolgálatát végzi a népe bűneiért, az igazak feletti ítélet pedig immár negyven éve tart (1884 májusában íródott ez a cikk). Hogy mikor kerülnek sorba az élő igazak az ítéleten – ezt mi nem tudhatjuk; annyit azonban tudunk, hogy a földi történelem utolsó napjaiban élünk vagyis, szabadon mondhatjuk, az örök világ határán. Fontos, hogy mindegyikünk feltegye magának a kérdést: Vannak-e jellememen foltok, és vajon a hibáim és hiányosságaim meg a világi szokások és a világ véleménye annyi-

ra elvakítanak-e, hogy már nem találom a bűnt olyan sértőnek, mint amilyen valójában Isten számára? Nincs idő arra, hogy gondolataink a földi dolgokkal foglalkozzanak, hogy csak időnként gondoljunk Istenre, és hogy csak felületesen készülődjünk abba az országba, ahova el szeretnénk jutni.

A jelképes nagy engesztelési nap alkalmával az emberektől elvárta Isten, hogy „gyötörjék lelküket”. Nem mások lelke miatt kellett gyötörödniük, hanem ez az esemény az egyén és az Isten között zajlott le. Most tőlünk is az önvizsgálatot és a megalázkodást várja el. (...) A drága, értékes percek, melyekben lelkünket szelídséggel és alázatossággal fogjuk díszítgetni, elfecsérlődnek a külső, ruházattal és más, értéktelen, jelentéktelen dolgokkal való ékesítés miatt...

Eseményekben gazdag, fontos időben élünk. Már majdnem hazahoztuk. Az otthon, amelyet a Megváltó készít a számunkra, már szinte a szemünk előtt van... Már kimondhatatlan öröm és elbeszélhetetlenül dicső békének kell áthatnia a szívünket, mert a jutalmat, amelyet futásunk végén kapunk, Krisztus eljövetelekor, hamarosan kézhez kapjuk és alkalmunk lesz arra, hogy élvezzük azt a végtelen időig. (Signs of the Times, 29. maj 1884)

13. A MENNYEI GYÜLEKEZET MUNKATÁRSAI

„Nézzvén a hitnek fedelmére és bevégzőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” (Zsid 12,2)

Ma, ahogy régen is, az egész menny figyeli, hogyan fejlődik az egyház az üdvösség igaz ismeretében. Krisztus az Ő vérén váltotta meg az egyházat, és üdvösségbe akarja azt ötvöztetni. A szent igazságok őrizőjévé tette, ezért akarja, hogy részesüljön az Ő dicsőségében. Ellenben, azért, hogy az egyház a világban nevelő erő lehessen, együtt kell működnie a mennyi gyülekezettel. A hívőknek Krisztust kell tükrözniük. Szívüket készségesen meg kell nyitniuk az igazság minden fénysugara előtt, amelyet Krisztus kíván eljuttatni hozzájuk. S miközben átveszik a világozottságot, képessé válnak az igazság Napjától egyre több fénysugarat befogadni.

Az egyházban több kell a lelkiességből. A szív megtisztulására van szükség. Isten arra kéri a népét, hogy foglalja el kötelességének helyét. Arra szólítja, hogy tisztítsa meg magát attól, ami az egyházban átoknak bizonyult – nevezetesen: hogy felmagasztalja azokat, akik bizalmi állást töltenek be. Komoly munkát kell itt végezni. Férfiak és nők, térden állva, hittel keressék Istent, azután induljanak el az Ige hirdetésére, a felülről nyert erő által. Az ilyen hívők közvetlenül a magasztos Isten csarnokaiból lépnek az emberek elé, szavaik és tetteik pedig előmozdítják a lelkiességet. Amikor téves elvekkkel kerülnek szembe, lábukat szilárdan erre az alapra helyezik: „Meg van írva” (Mát 4,7).

Korunk egyházában Énokhoz hasonló munkásokra van szükség, akik Istennel járva mutatják be Krisztust a világnak. Az egyház tagjainak magasabb szintre kell emelkedniük... Az igazság Napja felé emelt tekintetünket azonban elhomályosítja az önzésünk. Krisztust ismételten megfeszítik sokan, akik engednek a hajlamaiknak, és megengedik a sátánnak, hogy eluralkodjon rajtuk. Az egyháznak odaadó férfiakra és nőkre van szüksége, hogy elvigyék a világhoz a megváltás üzenetét, hogy rámutassanak az Isten Bárányára – olyan munkásokra, akik igazságos cselekedeteikkel, meg igaz és feddhetetlen szavaikkal kiemelhetik a körülöttük élőket a romlottság szakadékából.

Együttérzéssel és rokonszenvvel, gyengéd vággyal és szeretettel szemléli az Úr a próbákon és a kísértéseken áteső népét... Isten szándéka, hogy mindenki áteszen a próbán, hogy meglátszódjék, hűek, vagy hűtlenek-e a mennyei királyságot is szabályozó törvényekhez. Isten mindvégig megengedi a sátánnak, hogy hazugnak, vádolónak és gyilkosnak mutatkozzon. Isten népének a győzelme így majd sokkal kifejezettebb, dicsőségesebb, sokkal teljesebb és tökéletesebb lesz. (Review and Herald, 4. decembar 1900)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2015
Istentiszteleti használatra